

Kedves Órák

SZÉPIRODALMI, GAZDASÁGI ÉS ISMERETTERJESZTŐ
KÉPES HETILAP.

Megjelenik minden szombaton.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
BUDAPEST,
VII. ker., Károly-körút 9. szám.
Ide intézendők az előfizetések, legczélszerűbben posta-
utalvánnyal, levelek, reklamációk stb.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:
FARAGÓ SIMON.

Előfizetési árak
a regénymelléklettel együtt:
Egész évre **12 korona.** Félévre **6 korona.**
Negyedévre **3 korona.**

—❖ KÉRDÉS. ❖—

Nincs, ami tőled elszakítson!
A fény szemedben mosolyod,
Csengő szavad és mézes ajkad
Kisért, bármerre fordulok.

Mi fényt mutat a nap sugára:
Terólad szól az énekem.
Varázsod hirdeti az illat,
Az édes rózsa kelyhében.

Mi dal még lelke andalítja,
Akár beszédét hallanám.
Álom ígéz meg tiszta nappal
S virrasztok csendes éjszakán.

Kiforgatott egész valómból
E szenvedély, mely elragad...
Az vagyok-e, ki voltam eddig?
Oh, részegítő bódulat!

Csodás rejtély, óh, bűvös átok!
Szívem remeg: mi jót tevék,
Hogyjutalmúl most ennyi üdvvel
Áraszt el hirtelen az ég?

Vagy vétettem s most büntetésül
Küldé reám szerelmedet?
Eláraszt ma kéjjel, gyönyörrel
S holnap elárúl, eltemet?

Prém József.

V. A szökevények.

A hajnal alig hasadt, mikor az orvos ismét belépett. Elza gyorsan közlé a tudomány emberével az éj mikénti leteltét, az orvos vizsgálat alá vette a beteget, megtapogatta, megkopogtatta az oldal azon részét, melyen Margit a szurásokat jelezte, s midőn a vizsgálatnak vége volt, az orvos arcza elkomolyodott, s az ügyvédet hívatta be, annak jelenlétében kimondá, hogy mitől előre félt, bekövetkezett, a tüdőgyulladás az éj folyamán beállott. Igaz, — fejezte be szavait az orvos, — hogy ez még nem jelent veszélyt, de mindenesetre kötelességem e körülményt, a netaláni eshetőségekre való tekintettel önmel közölni, s felkérni, hogy a gondos ápolás megkettőztetése szükséges, s főleg az általam most rendelendő gyógyszernek pontos beadásától függ minden. Ezzel megírta a vényt, s bevárta, míg a gyógyszer a gyógyszertárból elhozták, az első adagot maga adta be a betegnek és adott kellő utasítást Elzának, ki könnyezve hallgatta az orvost. Az orvos aztán azon kijelentéssel, hogy délután ismét eljön, eltávozott, az ajtónál visszafordult azonban még egyszer e megjegyzéssel: „Ha netalán, — mit azonban alig hiszek — délután előtt még a beteg rosszabbul találna lenni, kérem azonnal utánam küldeni, ha otthon nem lennék, akkor a városi kórházban leszek.“ Az orvos ugyanis, mint a városi kórház főorvosa, naponta délelőtt látogatta meg a kezelése és vezetése alatt állott kórházat.

Elza, hogy anyja előtt titkolja megindulását, letörölte könnyeit s odaült ismét anyja ágya mellé, gondosan adva be a gyógyszert.

Délelőtt tíz órakor a beteg elszunyadt, s Elza úgy vette észre, hogy anyja nyugodtan alszik, de arcza sokkal halványabb, mint aminő reggel volt. A leány e körülményre nem gondolva, nem kért utasítást az orvostól arra nézve, hogy ha a beteg alszik, folytassa-e a gyógyszer adását, s e ezelből felkeltse-e alvásából, miért is egy szolgát az orvos után küldött, hogy sziveskedjék azonnal eljönni. A szolgálta csakugyan a kórházban találta meg az orvost; de mivel azt, hogy miért hivatja a kisasszony, az orvos a szolgálától nem tudhatván meg, azon hitben, hogy a beteg rosszabbul van, gyorsan sietett az ügyvéd házához.

Elza közlé e körülményt.

Az orvos figyelemmel tekintett a betegre, meghallgatta annak lélekzetvételt, s komolyabban, mint Elza várta volna, szólt: „Kisasszony, kegyed tévedett, mamájának alvása nem nyugodt alvás, hanem a kimerültség folytáni elszunyadás, nem szabad őt aludni hagyni, mert az alvás alatt a tüdőgyulladás még nagyobb mérvet öltethet, fel kell őt költetni, s a gyógyszert beadni.

Elza gyöngéden hajolt le anyjához, s eleinte sut-

togó, majd emelkedettebb hangon szólt: — Kedves anyám, itt az ideje, vegyük be a gyógyszert.

A beteg felnyitotta szemeit, melyek egészen bágyadtak voltak s szóltanul vette be a gyógyszert, aztán ismét lezárta szemeit, elszunyadott, nem volt ereje ébren lenni. Az orvos nem a legkellemesebben látszott meglepetve lenni e jelenség által, s újból lelkére kötve Elzának a gyógyszerek pontos beadását, azzal, hogy délután három órakor ismét eljön, távozott.

A beteg aludt. Elza könnyeit szárítgatta, a férj párszor betekintett, de látva, hogy neje alszik, ezt megnyugtató körülménynek véve, eltávozott irodájába, s az ebédet is egyedül fogyasztá el, mert Elza anyját egy percze sem hagyta el, s annak ágya mellett csupán néhány kanál levest vett magához, minden órában felköltve a beteget s beadva annak a gyógyszert, a beteg pedig minden bevétel után mélyen elaludt.

Igy telt el délután két óra, akkor halk kopogás után, a szobaleánytól vett azon értesítés folytán, hogy Elza kisasszony a beteg mellett van, Kardoss lépett be.

A fiatal tiszt megijedt, midőn Elzának egész éjet átvirrasztott halvány arczat meglátta, s gyöngéden megfogva jobbát, kérte, hogy pihenjen kissé, mert ki fogja magát meríteni.

A szép leány nem felelt, csak szemeiben rezgett egy pár könnyecsepp, s gyöngéden megszorítva a kedves ifju jobbát, mély sóhaj után halkán suttogá: — „légy nyugodt, nem lesz semmi bajom.“ — Elza legalább így érezte azt, tudva, hogy a női szervezet olyan, mely a legnagyobb veszélyben legtöbb erőt képes kifejteni, tudta jól, hogy a szenvedés a nőt megacézolozza, s ismerete saját lelki erejét s abban bizva, iparkodott az érte aggódó kedves ifjut megnyugtadni.

Sikerült-e neki Kardosst megnyugtadni; és sikerült-e neki lélekerejénél fogva szembeszállani a veszélyvel, mely előtt beteg anyja állott, most még alig lehetne meghatározni, rövid idő alatt azonban megtudjuk azt is.

Alig suttogott az ifju szerelmespár néhány szót, mikor az orvos megérkezett. Megtekintette a beteget, és a homloka ránczokba borult. Elza figyelmét nem kerülte ki ez. Aggódva kérdezősködött az orvostól.

— A baj nem enyhült kisasszony, de még nem vagyunk a krízisnél, azt hiszem, ma éjjel beáll a változás, vagy jobbra, vagy balra, mindenesetre nyolcz órakor eljövök s mindaddig itt maradok, még ha az egész éjet is itt kellene töltenem, amíg csak a baj valamire el nem dől, addig is legyen nyugodtan, reméljük a legjobbat — s ezzel távozott.

Kardoss sem időzött sokáig, lelkére kötötte Elzának, hogy önmagára vigyázni fog, aztán forró esőket

lehelve a szép leány hófehér, pehelylágú jobbára, távozott. — Elza pedig ismét elfoglalta helyét anyja mellett.

Este nyolcz órakor az orvos pontosan megjelent, s miután a beteget megvizsgálta, az ügyvédet kérte. A férj megjelent, az orvos a mellékszobába ment vele, s így szólt: — Ügyvéd ur, ön férfi, s mint férfinak tudnia kell a helyzetet. Neje tüdőgyuladása a leghevesebben lépett fel, nehogy akár ön önmagának, akár én magamnak szemrehányásokat tegyek, kérem, sziveskedjék még két orvos kartársamat hivatni, hogy konzultáljak velük . . .

Fél óra mulva a két házi orvos által megnevezett hírneves orvos állott a beteg ágyánál.

Mindhárman beható vizsgálat alá vették Margitot és konzultáltak.

A konzilium után az orvosok egyhangulag tudatták az ügyvéddel, hogy a betegség emberi tudás szerint feltarthatatlanul halad a katasztrófa felé, ha a természet esodás módon közbe nem lép, a beteg alig fogja a reggelt megérni. Az orvosok aztán együtt maradtak és együtt adták a betegnek a gyógyszereket.

(Folytatása következik.)

~ Itonkához. ~

(Pályamunka.)

Virágerdő közepébe'

Kis fehér ház . . .

Hejh! de sokszor gondolok rád

. . . Kis fehér ház turbékoló

Gerliczéje,

Hát te, mondd, gondolsz-e rám,

Gondolsz-e a kis legényre?

Emlékszel-e, mikor együtt

Játsztunk szépen;

Én a férj s te a feleségem.

Mondd, ha most így szólítálnak:

„Te Itonka!”

Nem haragudnál meg érte,

Nem mondanád, hogy „goromba“.

Virágerdő közepébe'

Kis fehér ház,

Hej, de sokszor gondolok rád!

Virágerdő turbékoló

Gerliczéje;

Ha a játék igaz lenne,

Bánkódnál-e? Örölnél-e?

V. Farkas József.

AZ ORVOS.

Irta: Gróf Teleki Géza.

Már távozik? Valami nagy betegjéhez siet doktorom? — kérdezte a karosszékéből fölemelkedőt a pamlagon ülő úrnő, — kezét nyujtva.

— Bocsánat, ma sietek, — válaszolt a kérdezett — s pedig bevallom: nem is beteghez megyek. A mai nap minden évben nagy napom nekem. Levetem a komoly orvost, hogy előbb angyal legyek, földiszítve a karácsonyfát s azután gyermek, részt véve gyermekeim örömeiben s játszva velük. Talán én örvendek legjobban és én vagyok a legnagyobb gyermek.

— Igaza van. Ez az est a gyermekeké, a családé. — S azután tréfásan folytatta: — Jó, hogy tudom, hogy ma nincs doktorom. Nem szabad betegnek lennem.

— De még másnak sem!

— Ugy legyen! Most azonban menjen!

Elbúcsúztak s az orvos elsietett.

Hazaérkezve, hozzáfogott a szép fenyőfa feldiszítéséhez. — A gondos feleség előkészített volt már mindent. Ott volt a nyolczéves legidősebb fiúnak — mint aki már tudományos férfiszámba ment a házban — Magyarország összerakó térképe, néhány könyv, sok papiros és mindenféle irón is a játékok mellett. Az ötéves Dénesnek a tudományból csak pár képeskönyv jutott még, de több a játékból. Mig végre a ház hároméves zsarnoka részére hatalmi állásának megfelelőleg, ott fényeskedett a fakard s a toporzékolni látszó faló. De ki tudná leírni mind e kincseket?

Az orvos, amint mondotta, levetette a komoly orvost s angyali türelemmel és örömmel rendezett mindent. Nagy munkája közben nem is látta, mert azt látnia nem szabad — a csomagot, melyre reá volt írva: a jó apának! — s melyben a hagyományos 200 darab finom szivar jelent meg ez évben is. Még csak pár tárgynak s a gyertyáknak rendezése volt hátra, midőn az orvos rendelőszobájába sietett s veszedelmes orvosi szerei közül kivette a nejeinek adandó ajándékát. E perczen hangos beszédet és sirást hallott a szomszéd előszobából. Hallgatódzott.

— Nem tehetek róla, — hallotta eselédje hangját — az orvos ur nincs itthon és nem is jön haza ma este.

— Ne tagadja el, kérem, — szólalt meg egy siró női hang. Hisz ma este mindenki otthon van!

— Pedig az én gazdám nincs itthon!

— Az Istenre kérem, menjen be, hívja ki, halálán van gyermekem, — nyögte inkább, mint mondta az idegen női hang.

Ezt hallva az orvos, az előszobába sietett, hol egy, a fájdalomtól megtört fiatal asszonyt látott, ki őt szintén észrevéve, elősietett s hirtelen letérdelve, szólt:

— Orvos ur! kis fiam halálán, kérem, jöjjön!

— Keljen föl, asszonyom, — és fölemelte az esdeklőt — mondja kérem, mi baja van fiának?

— Nem tudom, orvos ur! Láza van . . . feje, torka fáj . . . nagyon, nagyon odavan.

Az orvos néhány pillanatig elgondolkozik, aztán a nő ismételt sürgetésére hirtelen elhatározván magát, megnyugtatóan mondta: — Megyek, asszonyom, megyek! — Besietett a karácsonyfához, nejeire bizta a további diszítést s egyuttal meghagyta neki, hogyha ő késnék s a gyermekek türelmetlenkednének, vigye őket a karácsonyfához, neki mennie kell. Neje tartóztatni akarta,

de az anya megértette, midőn férje azt mondotta, hogy egy gyermek élete van kockán s engedte őt menni.

Az orvos későn este érkezett haza. Neje várta, de a három kis fiu már aludott. Az apa boldog arccal nézte játékszereik közt alvó gyermekeit.

— Nagyon örvendtek, nagyon boldogok voltak? — kérdezé átkarolt nejétől.

— Nagyon örvendtek, boldogság sugárzott arcukról, de ők is érezték, mint én, hogy az öröm nem teljes s gyakran kérdezték: hol van apa?

— S a te örömed sem volt teljes?

— Nem! Olyan volt, mint egy orvos nejéé lehet, akinek meg kell szoknia, hogy a férj nem a nőé, hogy az atya nem a családé.

— Rózsa rózsái. —

— Asszony, asszony! Te ezt oly hangon mondd, mintha neheztelnél a sorsra, hogy férjed orvos s hogy így nem lehet egyedül családjaé. Az orvos családja nemcsak a szűk családi kör. Gondold meg, egy életet mentettem meg, egy gyermek életét s visszaadtam egy családnak boldogságát.

Az orvos nejének szép szemeit könny borította el, szorosabban ölelte magához férjét s mintegy megszőgyenülve, csak annyit mondott:

— Igazad van most is... hivatásod szép... családod nem ez a szűk családi kör... s ha nem láttad is gyermekedet örömben, a te karácsonyestéd mégis boldog, hisz egy gyermek életét mentetted meg!

Tavaszi napsugár.

(Elbeszélés.)

(Pályamunka.)

Irta: Radóczy Ilonka.

Kora reggel történt, viruló szép kikelet volt, enyhe szellő virágillatot hintetett a bájos természet harmatos mezején. Magas, bérczes hegyek mögül aranyos fátyolból kandikált az éltető napsugár, mosolygós szelíd csókjával enyelgett a mellette elterülő kerek zöld-erdő bűvös harmóniájával. Majd szökelve, derűs tisztás területre élénk pajkossággal sutogta, a tiszta tanyai házak lakóinak figyelmét a serény munkára.

Különösen a csinos tisztartói lak ablakain mintha tovább a szokottnál merengett volna...

Méh szorgalmas nép künn a természet üde, zöld ölen sürgős munkát végzett, s mikor ez a legélénkebb tetőpontra ért, akkor lovagolt oda a fiatal tisztartó.

Megállott percig, karsu alakja ide-oda hajlott a nyeregbe, fekete, pörge magyar kalapkájáról finom szálu erdei borostyán lengett. Barna szemében tűz lángolt, nemes elszántsággal, de egyszersmind heves jellemet takart. Sötétpiros szép férfias arca derült, de komoly, keskenyen ivelt ajaka felett bársonyos bajusza diszelgett.

És nézte darabig a szorgalmas munkát, azután utasítást adott ispánjának a további teendők helyes kitételére is... mert mint mondá: sürgős elintéznivalója volt a szomszéd városkában. Erre fekete pompás lovát gyöngén megsarkantyúzta; a cselédség tisztelettel kalapot emelt...

— Szemrevaló ifjur a mi tisztartónk, — mondták maguk között. Ám azért folyt a dolog jókedvvel tovább...

Kende Géza — úgy hívták az ifjut — lelkiismerettel határozott erélyes gondolkozással bírt, s ezekkel mindig helyt állott a nagyterjedelmű Z.-i urodalom intézésének. Habár piczikét néha ingadozott erős jelleme a gyöngeség tusában, de mégis akkor történt, ha V-i szolgabirónénak tüzes szemébe pillantott.

Más esetben valóságos nagyrabecsülést vivott ki az úri társadalom körében. Különösen a hölgyek élénk érdeklődést fejtettek irányában, de egyszersmind forrón dobogtatta szívecskéjüket: rokonszenves megjelenésével, komoly társalgási, finom modorával.

De mikor a kaczér, s gyönyörűen szép szolgabirónéval beszélt, ez az asszonyka valóságos varázshatalommal uralkodott fölötte. Olyan volt, mint a báb, a kicsi kezecekekben... és nem tudott e bűvhálóból hamar szabadulni...

... Egy májusi szép reggelen a városkából víg úri társaság mulatott, az uradalomhoz tartozó szép kis kerek erdőben.

A fiatalság külön csoportban, ki karöltve, kedvesen csevegve előre a hegy felé sétálgattak; ki meg hangos nevetéssel szaladgálva a friss harmatos gyepen virágokat szedve; szóval, élvezték a bájos tavaszi reggel dicsőségét. Még az éltesebbek is kellemes részt vettek belőle...

Kende Géza, mint rendesen bármilyen mulatságon, most is a csábos szolgabirónénak udvarolt; mindnyájan előresiettek a magas hegyek felé, hogy vidám jókedvüktől visszhangot vert az erdő, csak ők készakarva késtek a csatlakozástól.

Egy meredek lejtőn kipirulva megállottak.

— Nézze Géza, ha én most lelőkném az uram, — sugta az asszonyka a mélységre tekintve — akkor egymáséi lennénk! A fiatal ember egyszeribe kijöza-

nézve nézett a szenvedélyes asszonyra; meglátta eszébe, szép arcán a borzasztó gyönyört, mely lelkének könnyelmű titkát árulta el. Meglepetve, a haragtól fordult el tőle.

Hát szeretné ezt az asszonyt? Férfias önérzete győzött, mert nyugodtan felelte: *nem!*

Hiszen nem ilyen árt kívánt boldogságáért.

Hálát adott a jó Istennek, hogy megoltalmazta a veszélytől, melyben forgott.

Hiszen Kende Géza jó drágán fizette vón' meg a becsületét.

De nem töprengett ezen soká, csak azt érezte, hogy repül, tüskönbökön keresztül a mélységbe leszédült.

Mikor eszméltre tért, első tekintete egy édes leányarczsal találkozott, ki körülötte fürge gondoskodással örködött. Először nézte hosszan s hála kifejezésével nyult az apró kezecke után.

Most jutott teljes öntudatra, hogy a legjobb férfiban is van valami rossz, mely ellenállhatatlanul hajszolja a tilos után s e hajhászatban nem veszi észre az igazgyöngyöt... pedig csak a kezét kéri érte nyujtani.

Kende Géza a szerencsétlen baleset után kigyógyult, első dolga volt aztán szép gálába öltözni s felkeresni élete kedves megmentőjét, ki nem volt más, mint az erdész bájos kis leánya, Radó Erzsike.

Szívesen fogadta. Eleinte a veszélyes esetről beszélgettek, aztán a leánya bevallá, hogy ép arra járkaült gyöngyvirágot szedni, mikor a hegyfokon megállott s látta, hogy valami esik lefelé a mélybe. Felfogta rögtön a dolgot és sietett utána... s oly boldog volt, mikor kinyitotta szemét, hogy nem történt komoly nagy baj. Istenkém, ha meghalt volna.

Könnyes szép szemei beszéltek ezt...

— Oh, világos, gondolta az ifju — ez a leány szeret engem, onnét van ez a kedves részvéte, mosolygós ajaka, mikor a megmentésről beszélt.

— Bocsásson meg, hogy megijesztettem s köszönöm odaadó ápolását. Igyekszem nemes lelke jóságát meghálálni s benézett a leánya szelid kék szemébe... s folytatta: Mi ezentul sokszor fogunk találkozni.

— Oh nem, aztán ön nem ér rá sokszor hozzánk jönni, mit is akarunk nálunk, hisz tudja a hír ragadozó és én félek ettől... aztán meg az én is beszélnek valamit önről...

— Ne higgye Erzsike, jól tudom, figyelmetlenségemért haragszik reám, mégis ne tegye, a legjobb férfi beszélek ezentul, ígérem, e gyöngéd kezeckéktől vezetve.

Megragadta a piczi kezeket s forró csókot lehelt rájuk.

— Kende ur, ha játszani akar velem, úgy keressek alkalmasabb játékszert, mert én ám föl vagyok egyverkezve minden eshetőségre.

Olyan egyenes, olyan bátor, nyugodt volt a bájos lányka, mikor e szavakat mondta.

— Szavamat adom, Erzsike, nem játszani, hanem javulni akarok, maga formált ujjá, hogy boldogságomat kezeckéjébe fektessem. Ép azért láthatja, minékünk sokszor kell, hogy találkozzunk.

Örömtől sugárzó arczsal kelt fel az ifju és el-sietett; magára hagyta a csodálkozó lánykát. Szívében olyan különös, soha nem érzett üdvös érzés hatolt, a sietéstől észre se vette, hogy még nem egészen egészséges, de érezte, hogy van már kiért óvja egészségét.

Egy szép tavaszi délután, újra együtt voltak a nagy gyerekek; beszózték őszinte szívük érzéseit az aranyos jövővel. Erzsike az asztalkán levelek között babrált s feltűnt neki egy illatos kis levélke, hamar fölbon-totta s olvasta... szomorú mentegé-téssel fölállt s a levéllel a szobába ment, az ifju csodálkozva nézett utána. Mi lehetett a levélbe? Gondolta; várt egy darabig, de a leány nem jött vissza, hát hazament ő is...

Még aznap kis levélkét kapott ily tartalommal:

„Ne haragudjon, de ami ügyünk-ből nem lesz semmi; azért sem, mert én valamit hallottam magáról, mitől én félek... a házaselet meg csak akkor lehet boldog, ha köl-csönös szerelemről lehet szó.

Igen fáj, hogy annyira enged-tük, hogy már szeretem; de nem tehetek róla, le kell mondanom erről... s kérni fogom, felejtse el engem egészen és ne gondoljon arra a csunya

Erzsikére.“

— De ki játssza velem-e játé-kot? — tört ki az ifjuból az indulat. Az az asszony, — villant eszébe — ki más, én rajtam nem fog mulatni.

Másnap kora reggel sietett imá-dottjához, a távolból már valami fehérséget látott egy fához dőlve, Erzsike volt, kezeibe rejtette arcát, kesergett. Az ifju hirtelen átugrotta, a rövidke friss hajnalkás kerítést s ott termett a tágas kertben a leányka mellett.

— Erzsike, édes Erzsikém!

A lányka haragosan nézett a férfira, de ez kimagyarázta ama levél veszélyes irónőjének irigy voltát; és győzött!

A következő perczben önkényte-lenül odaborult ifja vállára, ki szen-vedelyesen magához ölelte karcsu alakját s arra a zédes duzzogó szájacskájára még edesebb csókot lehelt.

A leány engedte, hisz érezte, hogy immáron minden kétlést kizárt szívéből a *szerlelem!*

Fejük fölött viruló ágon csalogány dalolt, üdvözletet hozzájuk. Ép akkor tűzött oda Erzsike finom ujján tün-döklő kicsi jegygyűrűre a mosolygó *tavaszi napsugár.*

— A gólya meséje. —

—*— *Első csók.* *—

(Pályamunka)

<p>1.
Emlékszel-e, édes
Arra a szép napra,
Midőn szűzi ajkad
Első csókját kapta?</p>	<p>4.
S hogy kezem érinté
Fürtös fejcskédet:
Megállt a vér bennem
S nem láttam, csak: Téged!</p>
<p>2.
Tavasznap mosolygott
A virágos rétre;
Édes mámor ringott
A balzsamos légben?</p>	<p>5.
Reád tekintettem,
Ajkaid remegtek,
Lángbaborult arcuzal
Suttogtál: szeretlek!</p>
<p>3.
Ibolyabokornak
Letéptem egy szálát,
Hogy hajadba tűzzem
Tavasznap virágját.</p>	<p>6.
Feledém e perczben
Az egész világot,
Égő szenvedélyem
Tetőpontra hágott.</p>

7.

A karom lecsúszott
Karsu derekadra
S piszi piros ajkad
Első csókját kapta!

~ *Késő bánat.* ~

Szerelmet vallott egy úrfi
Hajh, de kosarat kapott!
Soká meg is emlegette
Ezt a keserves napot!

Ámde nem búsul sokáig,
Néz más hölgy után hamar;
Jaj, de ez is kosarat ad:
Különb völegényt akar!

Ezután jön egymásután
Három, öt, hat, hét kosár,
De az elkészített fészkek
Kitartóan asszonyt vár.

Végre akadt egy leányka,
Ki arája lett neki.
Édes öröm, boldogsággal
Van úrfink szíve teli!

Ám az öröm itt nem tartós.
A boldogság mulandó!
A sok ábránd, álom után:
Jön a — keserű való!

Ahány kosár — annyiszor szállt
Gólya — kicsiny házakra;
S hozott nekik e madárka:
Pubit, médit szép sorba'.

És az úrfi keservében
Hej, nagyokat sóhajgat:
„Uram Isten! Miért nem adtál
Nyolezadszor is — kosarat?!”

Jlonka.

Hogy lehet felsülni?!

(Pályamunka.)

Jelige: *Hony soit qui
mal y pense*

Sóhivatalnokká az Úristen teremtett, de szerelmes magamtól lettem, még pedig hivatalfőnököm szépséges leányába: Boriskába. Az első állapot, hogy hatalmamban tartok sok ezer métermázsát, önérzettel tölté el emberbaráti keblemet. Csak tőlem függött ugyanis, hogy boldog, vagy boldogtalan legyen-e az egész ország!?

Mert só nélkül nincsen könny, — könny nélkül pedig bánat s ha én vissza találom tartani a sót raktáron, minden ember kacagni kénytelen a boldogságtól. Ugy-e világos most már, hogy a jómódu úrinépnek nem azért nincsen siralmas bánata, mert gazdag, hanem mert sok mandolával spékelt mazsolaszőlős-halat eszik, míg a szegény nép, mely sok sót nyel össze, sirni kénytelen.

Már a szerelemmel sokkal rosszabbul álltam. Boris sohasem volt hajlandó osztani fatalista nézeteimet, hogy t. i. az Isten is egymásnak teremtett bennünket s végtelenül sajnálta mértékföltölti föllobbanásomat. Csak szível, — mondogatta, — de rajongóan megszeretni, ándung hiján, nem tud. Nem is bocsátom meg soha a könnyelmű törvényfaragóknak, hogy előre ki nem kötötték paragrafusokban, miszerint minden hivatalfőnök leányának keze hivatalos remuneráció az első előléptetés mellé, — persze csak akkor, ha a leány szép és kedves.

Igy azonban magamnak kellett megpróbálnom egyet-mást belekorrigálni a sors könyvébe.

A princípális úréknál perszóna grata voltam. Különösen a mama ő nagysága tágra tárta ki szíve kapuját előttem. Dicsért, magasztalt, becézett s bájosan kaczerkodott velem — leánya helyett. Kissé divatját mult volt már, de ez csöppet sem alterált abban, hogy a leány kezét remélve, neki is ne udvaroljak. A mamák nagy kapacitások s protekciójuk ily esetekben megbecsülhetetlen. Boriska mindehez csak mosolyogva vonogatta vállát s passzióval szeretett épülni egy vizszabályozó mérnök fizikai fejtegetésein.

Igy pl. ez a szörszálhasogató bámulatos precizitással tudta kiszámítani, hogy egy elnyelt vízkorty hány atmoszférányi nyomást rekultál s hány kilo baczillust visz az emberi szervezetbe. Néha meg csillagászatban duskált.

— Lássá, kisasszony, a nap a ráktérítőn vesztegel s lenyugtakor már a cigánykert magas jegenyefa árnyéka három arasznyival lesz rövidebb.

Ezt persze látni kellett a tudós hajlamu leánynak s a helyszínen elmagyarázni a jeles matematikusnak. Midőn e ezélből kifelé ezihelődtek, veszekedett asztronomusi kurázsím támadt.

De a kedves mama észrevéve szándékomat, közbelépet. A világért sem akart elereszteni.

— No még az kellene, hogy az ön okos fejét is elcsavarja ez a bolondos széltoló!

Ott kellett maradnom s eljátszanom ő nagyságával zongorán, négykézre: „Das Gebet der Jungfrau“-t. Ilyenkor mindig sirva fakadt a Fifi néni, főnökék vénleány rokona. Bizonyára eszébe jutott, hogy ő hiába jungfraugebetkedett.

Minden rendén ment volna: a mama szeretett, az apa megbecsült, csak a leány habozott még.

Elhatároztam, hogy kivivom szerelmét.

Egy szép napon kísétáltunk együtt a pusztai mély kúthoz.

Egy pár hatásos frázissal készítettem elő a hangulatot, aztán pózba vágva magamat, mondám:

— Nézze csak, édes Boriska, minden vig és örül; erdő, mező zöldül, a madár szeretkezik s a sok virág virul, csak én állok itt elhagyatva s búsan kopogok márványszívén egyedül...

A szép kobold kaczagott.

— Maga oly elégikus, mint egy „Trauermarsch“, de ha el talál pusztulni szerelmi bánatában, én leszek a sirjára boruló szomorú rózsza.

— Mily kegyes, — gúnyolódtam én. — Hő vágyam azonban, mielőtt elpusztulnék, ismernem szívét vértető okait. Oh, mondja, miért olyan hideg, részvételen, lángoló szenvedéllyel szemben? Ennyi tüztől a víz is meggyuladt volna már.

— Ön félreért, Mihály. — Nagyon is szeretem, mint jó barátomat, de szívem, tudja Isten, oly különös kőből való, melyet nem minden aczél képes szikráztatni.

Ekkor jutott eszembe, hogy én voltaképen költői zseni vagyok, de mert másból élek, nem költök (csak pénzt). Petőfi verseit például folyékonyabban tudom leírni, mint valamikor ő maga tudta és csak azért nem írok verseket, mert a javát mind ő írta meg, a selejttel meg ugyanis bajlódni elegen.

S a leszálló est nyomában feltűnedező csillagok ra tekintve szomorúan deklamáltam:

Nézz, kegyetlen Boriska,
Mivé lett a jó Miska! ?
Hideg szíved jégglecser,
Sírom lesz a Devecser!

— Haha, micsoda Devecser? — kedélyeskedett ő.

— No ezt csak rím kedvéért szúrtam bele, — felelém, — mert ha meghalok, síromnak is kell lennie, melyet mint a matematikus az ismeretlen X. Y. pontokat Devecsernek is nevezhetek. De vegye komolyan, aranyos, hogy én irgalmatlanul elpusztítom magam, ha magácska elfordul tőlem. Ezt az Inkakincsek kétfejű tornyára fogadom.

— Csak nem eszi meg önmagát, mint a kákusi komédiás? — csúfolódott a pajkos teremtés.

— Nem, de megfogom azt a nyilat, melyet az Amor beleütött balga szívembe, belelövöm legkedvencebb csillagába; aztán szép szemének sugaraiból hurkot kötök a nyakamba s ott a magasban akasztom fel magamat.

Hogy valahányszor gyönyörködve felnéz a csillagokra, nyilaló fájdalommal szívében legyen kénytelen onnan elfordulni.

— Ah, hiszen ez nagyon mulatságos lesz. Igazán pompás eszme! Tegye meg, de rögvést, legalább lesz mit mutogatnom, hogy az, aki ott fenn kapálódzik a lábaival, egy naivlelkű udvarlóm vala.

— Naivlelkű? Nagyon téved, Boriska! Én dermesztő komolyan gondolkodom: ha ily ridegen eltaszit, beleugrom a mély kútba...

Ezzel eldobtam kalapomat, odarohantam a mély kúthoz s átvetettem egyik lábamat a káván.

Boriska hüledezve bámult utánam. Én pedig titkon diadal-maskodtam a hatás fölött. A kút közepe táján ugyanis pádimentumot ácsoltattam össze s egész szénaboglyát szórattam fölébe. Igazi gyönyörűség lett volna beleugrani.

— Isten veled, szerelmem, — szóltam vissza, — gondolj még néha néha reám! — s készültem elsülyedni.

De a leány közbekiáltott:

— Várjon csak, Misi, hiszen ha maga kútha öli magát, én még kevésbé leszek magáé, hanem okvetetlenül egy másé!

Ez is igaz. De ha meglátja a szénamatráczt a kútban, akkor is fücses a renoménnak. Hozzárohantam tehát s térdreomolva előtte, elszántan rebegém:

— Így hát megment s boldoggá tesz?

— Miska, maga rajongó! Engedjen egy kis időt; lehet, hogy addig megjön az esze s szívében visszhangot lel a szerelme.

— Pecsétet rá! — ujjongtam fel s ügyes mozdulattal csókot raboltam a bájos leánytól.

Ez a reménybeli állapot egészen átalakított. Naphosszat verseket faragtam a hivatalban s a kimutatási jegyzékbe kőszökecskák helyett csupa szíveket rajzoltam.

Egy hét mulva feltűnő jókedvben találtam Boriskát. Megkérdeztem, minek örül olyan nagyon?

— A közeledő eljegyzésnek! — viszonzá ő pajkosan.

Majd lenyeltem a nyelvemet örömben. De midőn délután hivatalba jöttem, hírül vetém, hogy hivatalos küldetésben egy hétre kell elutaznom, még pedig tüstént!

Oh, a disciplina, az a legkegyetlenebb „lina“. Még megérem, hogy ott sem leszek a saját eljegyzésem. De a parancs — parancs. Hiszen nincs kizárva, hogy azalatt Boriska vonzalma irántam még megerősödik.

Elutaztam tehát s nyolcz napig voltam oda.

Mikor visszaérkeztem, vacsora ideje volt s első utam a vendéglőbe vezetett, hol mi nőtlen hivatalnokok kosztoltunk. Jókedvű ismerőseim nagy lelkesedéssel üdvözöltek s vacsora után egyikük pezsgőt is hozatott a viszontlátás megünneplésére. — Én sem smuczizgokodtam. Aztán vigadtunk a sötét éjszakába. Egy pajtásom boldogságomra is emelt poharat. E téma eszembe juttatta Boriskát.

— Igaz, fiuk, sokat szomorkodott-e utánam a bájos piczike? — kérdeztem, körülnézve.

A fiatal emberek habozva tekintettek egymásra, mig végre egyikük viszonzá:

— Hja, öcsém, az ilyesmibe mi nem ártjuk magunkat. — De tanácslom neked, nem sokat képzelődni...

— Micsoda, én képzelődöm? — pattantam fel méltatlankodva. — Az én üzletem szilárd számlájú; Boriska szeret s enyém lesz!

— Dejszen, én csak akkor hiszem el, ha bebizonyítod, — tamáskodott egy kartársam, sunyi mosolylyal.

— No hát, látni fogjátok! — kiálték izgatottan. — Huszon-négy órán belül tudni fogja az egész világ, hogy Boriska az enyém, kizárólag s egyedül az enyém.

Akkor már pezsgőgőz kóválygott fejemben s szívem úgy zakatolt, mint a répavágó gerendely. Kalapot ragadtam s oda-intettem a sőtés mellett gubbaszkodó zizgánybandának.

— Sűrű nád? — kérde szemhunyoritva Rotyi Mózsai, a primás.

— Az hát. Szerenád a legjavából. De ne fecsegi, indulj, azt a cifrán subiczolt brámaputrádat.

Hej, mit tudnak azok az irigy himpellérek odabenn, — gondoltam. — Majd eljárak én magam a dolgomban s faggyu-gyertyánál fényesebb elégtételt szerzek kétkedő szívemnek.

Már tizenegyóra felé járt az idő. A csillagos nyári ég teljes pompájában mosolygott le reánk, amint megkerülve a sóhivatalt, árnyékos eperfák alatt lopódtunk a főnökék kertjébe. Felismer-tem messziről azt a boldog ablakot, melyben „Ó* ki szokott könnyökölni s mely alatt én epedve szoktam sóhajtozni, mint egy busuló kakadú.

A czél közelsége megihletett s egy idyllikus költemény toltult a nyelvemre; maig sem tudom: én komponáltam-e, vagy Arany János:

Este van, este van, kiki nyugalomba'
Feketen bölintgat az eperfa lombja.
Zúg Rotyi bögője arrább állva a falnak,
Fejem fába koppan, egy „jaj“ s ijedt csend, mind hallgat!

Rotyi Mózsai végre rázendített arra az érzelmes, bájosan melankólikus s ellenállhatatlan dalra:

„Ob ich Dich liebe...!“

Ebben a nótában oly erő lakozik, hogy tőle a kréta is czukornak képzei magát s szétolvad, mint a vaj, hát még egy húsból és vérből való leányszív?

Gyöngé nesz hallatszott belülről s mintha félrelebbent volna a diszkrét csipkefüggöny.

A Mózsai pedig már tudta a sorát. Mindjárt rázendítette:

„Házad előtt jegenyefa be magas...“

Én vele együtt daloltam s majd kiugrottam bőrömből, midőn azon passzusnál:

„Miért csábitottad el szegény szívemet,
Más is boldogított volna talán engemet!?“
nyitogatni hallám az ablakot.

— ✦ SOK ISZ ALDÁSBÓLI ✦ —

Rotyi e hatás miatt elvesztette esze egyensúlyát s átcsapott egy oly impertinens frissbe, melytől majd felfordultam ijedtemben.

A számár kockára tette minden sikeremet, midőn szilajul kezdé:

„Eresz alatt fészkel a fecske,
Szeretőnek jobb a menyecske!...“

— Hallgass, te jászol elé való, — rivalltam rá, — attól rettegvé, hogy a félig kinyílt ablak becsapódik s lecsipi előretolakodó orromat.

De a szerelem vak és süket. Mert az én bájos szentem ennek daczára felém nyujtá fehér kacsóját s megindultan rebegé:

— Köszönet, jó Miskám, — oh, ha tudná mennyire szeretem, imádom!

Ezt a halk suttogással kiejtett vallomást szerettem volna másnap kidoboltatni. Az ablak alatti padra ugrottam s keblemre vontam a drága lélek remek fejét. Nem láttuk egymást, de éreztem forró lehelletét s szívének viharos dobogását.

Szédületes boldogság fogott el.

— Oh, te drága, isteni adomány, — egyenlítsd ki a fukar sors restancziáját s légy enyém! — rebegém.

— Leszek, vagyok, — suttogta a leány.

Nekem elbódult a fejem ennyi gyönyörtől. Vakmerően akartam kizsákmányolni ezt a kvintternót.

— Ha enyém vagy, édes, jer velem, keressünk egy csendes helyet, hol boldogan elfér két egymásért verő szív.

— De mit mond hozzá a világ? — habozott a kicsike.

— Mi nekünk a világ, ha csak a szívünk vágya teljesül. Aztán én elrendezem a törvényes formákat is.

De ezt már ő nem hallotta; behuzódott elkészülni a szerelmes útra.

Rotyi diszkrétül vonult odább. Magamhoz intettem.

— Itt van, more, két tizes, tapaszd be a két szemedet s tetejébe állítsd, hogy félfüledre süket vagy, másakra meg nagyot hallasz. És most kotródjatok!

A feketék, mint az oszló kőd — elszéledtek, de azért biztosan tudtam, hogy Mócsi lesz az első, ki kipletykázza kalandomat. De sebaj, csak útban legyünk szívem párjával.

Midőn sűrűn lefátyolozva, sulyos kizsákmányolással a karján leemeltem az ablakról isteni jegyesemet, szinte elbódultam a boldogságtól. Szerettem volna felszökni a gönczölszekér rúdjára s ott himbálódzni bolond örömben.

— No, most gyere árnyékot mérnt, te okos inzseller!

— Hova megyünk? — kérdé habozva az elszánt kedvű leány.

— Csak Pestre. — Ott úgy elvegyül az ember, mint tú a szénában.

A vasúti állomáson ő kívül maradt óvatosságból, míg én megváltottam a két I. osztályú jegyet. A vonat szerencsénkre, mint hívásra jött s nem telt bele félóra, már ott ültünk egymás mellett, egy félig sötét fülkében.

Az élelmes konduktor azért, mert két pengőt nyomtam a markába, kedveskedni akart a lámpafény korlátozásával.

Az én bájos prédám hozzám simult s nyakam körül fonta karját. Hát ez nagyon paradicsomi állapot lett volna, de a pezsgő gőze oszladozni kezdett már s kissé megrökönyödtem tettem vakmerőségén.

Csak félénken loptam tőle egy csókot, azt is fátyolon keresztül. Aztán félrehuzódtam. Szörnyen tisztességesnek nevelkedtem s nem vagyok azok fajtájából való, kik — mint a vásott gyerekek — etöre lenyalják az illatos vaját a kenyérről. A többi ugyanis moslékba való.

Csak másfél óráig tartott az utunk s én drága zsákmánnyal még sötétben robotgattam be egy kerepesi-úti fogadóba. Két egymásba nyíló szobát vettem ki s miután a belsőbe szállásoltam szívem választottát, leültem kívül ajtaja mellé lovagőrségre. A jelentkező lapra pedig bátran fitogtatva irtam: Buldogi Mihály mázsatiszt és neje, Pimpalláról.

Hadd tudja holnap az egész világ, hogy én „vorschuss“-ban vettem el főnököm leányát.

Erre elszenderedtem. Már világos nappal volt, midőn valaki orromnál fogva ezibált fel. Szétekintek s oh, „szent Szlatina!“ hivatalfőnököm áll előttem.

— Mi az Isten keserű kínját követett ön el ez éjszaka?

É-é-n? Semmit. Legfeljebb, hogy erkölcsi előleget vettem boldogságomhoz.

— Itt a Fifi sürgőnye, — rivallt rám dühösen a princípális — olvassa, szegény tatár!

Nem nyultam hozzá. Ahelyett egy elszánt hős vitézségével odaálltam a főnök elé s tünepélyesen viszonzám:

— Nos igaz. Én megszőköttem az ön leányát, Boriskát.

— Hogyisne?! — hangzott ekkor a folyosóról Boriska csengő hangja. — Hiszen mi tegnap óta Pesten járunk a papával és jegyesemmel.

— A jegyesével, tegnap óta? Hát akkor ki az istennyilát őrzök én idebenn?! — Egy rettenetes sejtelem kezdett bizonyossággá domborodni elmémben. Mint a sebzett tigris rontottam a másik szobába, hol a duzzadó fehér párnákon a besütő nap elől paplannal védve bájos idomait, kéjesen nyújtózkodott — Boriska mamája.

Soha ilyen blamázs! Szerettem volna fejemre ütni, vagy tükké válni s büntetésül belebujni a csábító asszony derékaljába.

Ide veled, te mérges Amor nyila, hadd üssem együgyű fejembe vagy ráakasszam ezt a félesztendőre blamált mivoltomat! Biz így is lehetséges felsülni.

~ KATA. ~

Irtá: Juhász Sándor.

(Pályamunka.)

¶ Csodafényességű mesét szeretnék írni egy leányról, akit mindenki a kis Katának becézget, olyan tiszta, harmatos mesét, mint az ő bársonyos arcza, mint az ő ártatlan lelke és olyan igazat, mint az ő nevető, kék szeme. Hullámzó hajáról — úgy érzem — ideáramlik az illat hozzám ebbe a molyette-könyvekkel telt szobába, ahol ezeket a sorokat vetem és összekeveredve az itten csapangó levendulaillattal (édes öreganyám kedvenc virága) kéjes kábulatba ringatja lelkemet. Ide varázslódik elébem édes, kicsi termete, mosolygó, nevető babuska-arczáról úgy, amiként utóljára láttam: lengeszerű, hófehér esküvő ruhában.

Látom most is nevető, boldog sugaras szemeit, amelyekben az a kibeszélhetetlen csodamélység lakozik, mint az átlátszatlan tenger habjai közt láttam, amint lágyan odasimul völegénye oldalához, Kovács Dinihez, ahhoz a kiélt husdarabhoz, nyílt két szeme bizalmasan merül bele annak semmitmondó, közömbös tekintetébe. És bámulom azt a naiv ártatlanságot, azt a mély hitet és azt az odaadó szeretetet, amely boldog arczáról le-sugárzik.

Az orgona mélabús hangja lassan rezeg át a templom boltíves üregén, a kántor édeskésen bugja el mondókáját, a tömjénillat meg száll, száll lassan lomhán a kíváncsi nép felett.

Mindenki csak a kis menyasszonyt, a kis Katácskát nézi és mindenki ajakáról önkénytelenül tör ki a hangulatos fölkiáltás:

— Oh, mily szép menyasszony! Oh, mi boldog a kis Katácska!...

Egy évvel ezelőtt történt, egy káprázatos tavaszi délelőttön.

A bimbófakadás langyos ideje borult mindenre, a szüzi ébredés meséje kezdődött ismét. Egy kissé későn ébredt az új élet, valami bolondos, kis őszszakállu ember sokáig rázta magáról a dért, a hódarát a földre s a csipős szelek nem akartak egykönnyen engedelmeskedni a tavasz nyájas mosolyának. Hanem aztán, akáresak egy ritmikus dal, úgy állt elő észrevétlenül és egyszerre a fakadás, az újra ébredés. És a virágok kelyhein néha-néha már ott ringott a harmatepepp és a fák ágain már ott dalolt a madár pajkosan, kaczerán, mint egy kokott. . . .

A kis Katácska kiszabadult valahogyan az erdőre, amelyik csak ott kezdődik el a kastélyuk alatt.

Csalta, hívta valami be a sűrűségbe, be a csöndbe, a rejtek zugba. Volt egy kis dér is, de a ragyogó nap sugarai fölesőkolták azt a fűszálakról, ám a csók helye ott maradt: lucskos, nedves volt minden.

Katácska azonban nem bánta, csak ment előre, fölfogta bokáig érő puha szoknyácskáját és vigan, dalolva lépdegélt a nem régen vert csapásokon. A gyenge fűszálak összelapultak a léptei alatt, lábait összcsoválta lágyan, édesen. Csöndes szellő is lengett néha-néha, meg-meglibbenté szoknyácskáját és egy kicsi időre előbukkant a tiszta, hófehér harisnya. Egy-egyik kíváncsian bámult rá és elcsudálkozott a látványon, de ám aztán megijedve visszafutott odujába.

Távolról vadgalamb turbékolt; bugó hangja lassan szállt át a levegőben. Egy odvas fa körül parányi méhikék döngieséltek. Katácska félénken tekintett rájuk, hogy vajjon észreveszik-e és vajjon nem bántják-e. És remegve állott meg egy percze, mert azoktól a fulánkös katonáktól nagyon félt mindig. De azok csendesen duruzsoltak ott, egyáltalán nem látszottak törődni vele. És Katácska fölbátorodva indult előre, már elérte a fatörzset, már el is hagyta, de im valami játékos méhike utánacsap, csak úgy enyelegve, mintha virágra szállna. Katácska megrémül, ijedten ereszti el egyik kezével szoknyácskáját, hadonászni kezd és véletlenül pofonítja a kis darazsát, ám a darázs sem rest és nagy hirtelen beleereszti fulánkját. Katácska fölsíkkolt és elkezd futni, rohanni, miközben a fájdalom miatt folytonosan jajgat és önkénytelenül segítségért kiált. A futás közben kibomlik szőke haja, ruhája is össze-vissza kuszálódik s egyik lábáról lemarad a kis topán, ő maga se tudja hogy miért, de fut. . . .

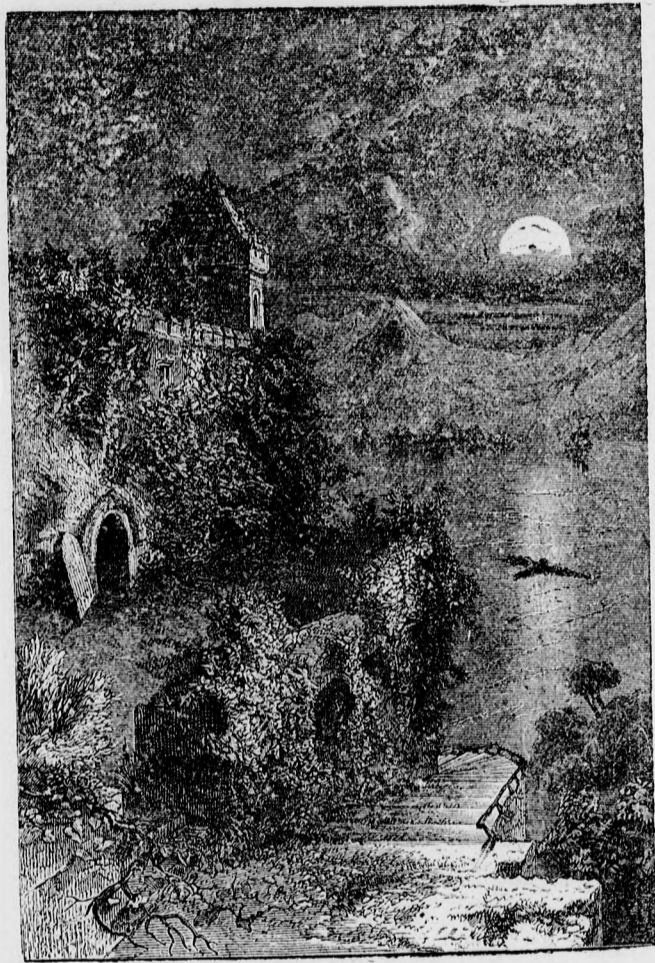
És ekkor toppan eléje egy fiatal ember vadászruhába öltözve, töltött fegyverrel az oldalán. És oda siet a még mindig jajgató Katácskához.

Katácska még jobban megijed. Hirtelen leereszti szoknyácskáját, a haját is rendbehozná, de nem tudja, gyorsan beköti a fejét egy kendővel ügyetlenül. Aztán véletlenül a lábára néz, akkor veszi észre, hogy az egyik czipője lemaradt. Halálra rémül. Előtte egy fiatal ember s ő neki az egyik lábán nincs czipő. Mit szólna ehhez a madame Krisbey, a nevelőnő. Rémültében nem tud mit csinálni, letérdel a földre, szoknyácskájával letakarja a lábát. De a fiatal emberre rá nem nézne a világért sem.

És a fiatal ember, amint látja ezt a naiv, kis ennivaló Katácskát, nem tudja szemeit levenni róla, csak nézi, nézi és hirtelen elmosolyodik. Annyi báj, annyi érdekes pikantéria van a helyzetben, hogy közömbös lelkét egészen lefoglalva tartja és léha szíve lassan-lassan emelkedni kezd, mintha édes, tiszta, szüzi érzésekkel telne meg. Meglepi a szemérem eredeti hamisítlan volta, elkábitja a véletlen csodássága és nem tud betelni a lány látságával. De később megszánja, elindul keresni a kis topánt, lassan, szótlánul. Léptei nem hangzanak, de

Katácska ösztönszerűleg megérzi, hogy a fiatal embernek szemei már nem tapadnak az ő arczára, hogy elment, sőt azt is megsejtette, hogy az ő czipője után indult. Hirtelen fölugrott, gyorsan rendbehozta haját, ruháját, aztán odaült egy kivágott fatörzsre, harisnyás, czipőtlen lábát fölhozta szoknyája alá, hogy még a madár se lássa meg és várta a fiatal emberrel a kis topánt.

Hamar előkerült, nem sokáig kellett azt keresni. És valami kimondhatatlan érzés futott át a fiatal ember testén, amint kezébe vette azt a féldióhéj nagyságu kis czipőt. Elkezdte két kezével simogatni, lágyan s aztán hirtelen — megsókolta. De bolondmódra elérzékenyült, egy könnyeseppet törült ki szemehéja alól. Miért? Maga se tudta.

— Esti hangulat. —

Odavitte Katácskának, az ránézett és a fiatal ember megértette: elfordult. A kis Kata hirtelen bedugta parányi lábaeszkáját. Aztán fölugrott s odaállt a fiatal ember elé. Nyílt, őszinte tekintetével belenézett annak szeméibe, odanyujtotta selymes kis kezét is és bátran, remegés nélkül mondotta:

— Köszönöm.

A fiatal ember alig akarta elereszteni azt a parányi kis kezét. És belenézett Katácska tiszta szeméibe, de nem tudott kiolvasni abból egyebet szelidségnél, ártatlanságnál. — Aztán megindultak lassan. Ám egyikük sem szólt egy szót is. Mintha valami kimondhatatlan bánat terhe nehezedett volna szívükre. Nagy öröm előhírnöke szokott ez lenni mindig.

A fiatal embert az áhitat is elfogta, úgy, hogy szólni se tudott. Pedig beszélni akart mindenáron, de

ő, aki a legelőkelőbb szalonokban is otthon volt, most nem tudott egy árva hangot is adni. Katácska józandott ki hamarább, komikusnak találta egy kissé a helyzetet és hangosan felkaczagott. Oh, milyen üde, milyen tiszta volt az a hang, a fiatal ember csak úgy szivta magába. És önkénytelenül közelebb húzódott a leányhoz. De Katácska mindjárt rettentő komolyra változott, szinte túlkomolyra, úgy, hogy ha nem lett volna annyira érzékenyülve az a fiatal ember, önkénytelenül is elnevette volna magát. De nem tette, csak nézett a leányra. És Katácska egy percze megállott s aztán ábrándos arcczal ezeket mondta:

— Uram, tudja meg, hogy nekem is van egy nevelőnőm, aki többek között arra is megtanított, hogy

—♦— Déli csalogány. —♦—

idegen emberrel együtt menni egyedül nem illik. De én ezt a jelen esetben nem tartom bűnnek. Hanem azt már határozottan kikérem, hogy... hogy — ne jöjjön hozzám olyan közel, mert akkor félek magától.

De komolysága megint csak kaczagássá vált, látszott, hogy nem szíve szerint beszélt, de érezte, hogy ezt el kellett mondania, ha tisztának akart látszani a fiatal ember szemében. Bár tapasztalatlansága miatt még csak sejtelemmel sem bírt a világ s az emberek rosszaságáról, östernészetében rejlő asszonyi leányos szemérme azonban akaratlanul is megriadt attól, amit még nem is ösmert. Félni sem félt ő ettől a fiatal embertől, mert még nem tanult meg félni mert még azt se tudta, miért is kellene félni nekie. Tudatlansága teljes tisztaságában és ártatlanságában láttatta vele a világot.

A fiatal ember eleget tett kívánságának, távolabb haladt mellette, de azért szeméit nem vette le Katácskáról és Katácska nagyon elcsodálkozott ezen a nagy érdeklődésen.

— Ugy-e, most maga azt hiszi, hogy én egy nagyon, de nagyon rossz lány vagyok, mert nem engedelmeskedem az anyukámnak, meg a madámnak?

Pedig higgye el, nincs igaza, mert én már ma engedélyvel jöttem ki az erdőre, igaz, hogy egy hétig kellett kunyorálnom. A bűnöm csak az, hogy nagyon belementem a sűrűségbe. De nem tehetek róla, szeretem, nagyon szeretem az erdőt, úgy elfog sokszor a vágy: itt élni, itt lakni ebben a farengetegben, itt játszani a pillangókkal, itt énekelni a madarakkal. Oh, ha ide kiszabadulhatok, itt nem jut eszembe semmi s innen még hazamenni is elfelejték. Ugy jönnek értem sokszor. — Istenem, Istenem.

És itt hangja fájdalmas rezgésbe ment át, szeméből két könnycsep gördült alá, mosolygós arca boszusra változott.

— És az én apuskám ezt mind eladta. Elmegyünk innen nem soká, le a Tisza mellé, ahol nem lesz erdő, nem, egy szál fű sem. Oh, mi lesz akkor én velem? Katácska kétségbeesett arca aztán csodálatosan hirtelen magához térítette a fiatal embert. Olyan furcsa módon ébredt föl álmodozásából, hogy nevetni akart önmagán. Aztán megint a régi blazirság vett rajta erőt, tetszett neki a lány, mint egy érintetlen, illatos vadrózsa tetszett neki a naivsága, ártatlansága. Játszani kezdett vele. Csak úgy tréfából, minden nagyobb belsőség nélkül mondta.

— Tudja mit, édes kisasszony, van nekem egy roppant nagy erdőm, nagyobb, mint a maguké, telve a legszebb madarakkal, meg a legpoétikusabb helyekkel, én azt mind magának adom, ha a feleségem lesz.

És Katácska nem szaladt el, amint a fiatal ember gondolta, de sőt inkább belenézett annak szemébe és kutatta, kémlelte, ha vajjon igazat mondott-e az. És midőn meggyőződött róla, a határozott tekintetből, minden zavar nélkül válaszolta:

— Na jó. Ha nekem adja, akkor a felesége leszek.

Ekkor érték az erdő szélére. A fiatal embert elfogta a kimondhatatlan vágy, átkarolta Katácskát és hirtelen megcsókolta piros ajakát. Katácska megremült, egész testében összerázkódott és aztán — gyorsan elfutott.

A fiatal ember meg sóvár szemekkel tekintett a szaladó Katácska után.

Igy lett tréfából való.

Igy lett a Katácskából — menyasszony — a Kovács Dani menyasszonya.

A D O M Á K.

A drága idő.

— A szabó: De uram, hát fizessen végre! Azért a pár koronáért most már tizenötször voltam önnél. Elvégre az én időm drága!

— Az adós: Ugy? Az ideje drága? No hát akkor minek tölti azzal, hogy hozzám jöjjön?

Falusi postán.

— Kérem, a csomag egész kilóval nehezebb, husz fillérrel többet kell fizetnie.

— Csak adja fel bátran. Hiszen vaj van benne s a nagy melegben az uton ugys könnyebb lesz.

Egy kis félreértés.

(Humoreszk.)

(Pályamunka.)

Jelige: A szerelem sötét verem.

Az egy almafát ültetünk, gyökereit trágyázzuk, nagy gonddal, figyelemmel kísérjük tenyésztését, a leveleket a hernyóktól megtisztítjuk és ha aztán az első alma felénk mosolyog a levelek közül és valaki ismeretlen jönné és azt mondaná: „Adja ide az almát és hozzon még kést és tányért hozzá! — akkor azt hinnők, hogy az illető vagy tréfál, vagy bolond.

Ellenben, ha lányunk van, oly szép, mint egy angyal, oly ígéző, mint a mesebeli királylány és ha a lányt még 18—19 esztendeig neveltük gondosan, minden zivatartól megóvtuk és teljes szívünköl szeretttük és aztán egy egészen idegen ember jön és mondja:

Tisztelt uram, adja kérem a lányát feleségül!

Nem habozunk, hanem mélyen meghajtjuk magunkat és feleljük:

Nagyon is megtisztelve érzem magamat: Mennyi kelengyét, asztalterítéket, butort és pénzt akar hozzá?

Nem csodálkozom, ha a világon sok apa van, kiknek nehezére esik e logikát felfogni. — Lendvay papa azonban erre nem volt képes és ama gondolat, hogy egyik-másik tolakodó neki Erzsikéjét elérheti, épen olyan kellemetlen volt neki, mint a meleg pezsgő, a zsebtolvaj és több ilyen furfangos dolog.

De senki sem kerülheti el végétét. Midőn Erzsikéje egy alkalommal a vidéken lakó nénjénél töltött hosszas látogatás után visszatért, sem nem ehetett, sem nem ihatott, sem nem zongorázhatott, sem értelmesen nem beszélhetett.

Mama nézd csak, vajjon nincs-e nagyon befűzve az a lány? — mondá a gondos papa.

A vizsgálat azt eredményezte, hogy e tekintetben minden rendjén van, épugy, mint máskülönben, mielőtt Erzsike a nénjéhez utazott. A gyermek inkább lesoványodott, mint-hogy meghizott volna.

A néni vendégeinek mindig kövér ételekkel szolgál — vélekedék a papa — adj a gyermeknek egy pilulát — tanácsolá végre a gondteljes papa.

Hiszen öt nap óta tizennyolezat adtam neki — vizsonzá az anya.

* * *

Egy szép reggelen, midőn a papa szobájában ült és egy erőteljes reggeli után, melyet jóízűen elfogyasztott, foglalkozása után nézett — a szelvényeket levágni — és nem gondolt az emberiség romlottságára, sirva jött be a leánya, mintha egy fazék tentát öntöttek volna rózsaszín ruhájára, kezeit apja nyakára fonva, oly tüzesen szoritotta magához, ami azóta sem történt meg vele, mióta az operabeli szépségekkel felhagyott. Aztán olyan rohamosan csókolta, hogy a csodálattól nem tudott hová lenni.

Aztán hallania kellett, hogy nénikéjénél egy fiatal ügyvéddel ismerkedett meg, ki felette előzékeny volt

irányában és hogy oly különös érzéssel lön tele szíve, melyet nem viselhet el tovább... és hogy olyan bájosan tánczol... és hogy ma, tán már néhány óra múlva... tán ebben a pillanatban meg fogja látogatni a papát... és ő olyan nagyon fél... mert tudja, hogy a papa oly hirtelen haragu lehetne és...

A papa erre hirtelen eltolta magától, mintha örült volna és az alvilág minden hatalmának légióit hívta tanunak, hogy a férfi, ha merészkedik őt meglátogatni, „exemplaris“ fogadtatásra számíthat. Szeretett lánya, ez ünnepélyes biztatás után, zsebkendőjét szeméhez nyomta és mondá, hogy öneki ez esetben legjobb volna — meghalni. Aztán elment, hogy néma kétségbeesésben egy regényt nyeljen el.

Lendvay papa a méregetől köhögési rohamokat kapott. Olyan haszontalan, olyan praxis nélküli ember és biztosan fülig adóssággal, melyek még tanuló-korából származnak! Milyen vakmerőség! Bár be kellett vallania, hogy szellemében egy virágokkal diszitett oltár lebegett szemei előtt, mely előtt Erzsikéje térdelt, —

—♦♦ A három jóbarát. ♦♦—

de persze egy dúsgazdag, előkelő férfi oldalán, kinek nemesak lovagkeresztje van, de elegendő mennyiségű szelvényekkel is rendelkezik.

És most jön... olyan kópé, olyan éhenkórász, hiszen Erzsike még gyermek volt... Jóságos Isten, már is kopogtatnak.

— Szabad!

Egy fiatal ember lépett be szerényen, ki néhány-szor meg is hajtotta magát és az ajtó előtt megállt.

— Kérem, — kezdé.

— Mivel szolgálhatok? Tudom már, mit akar. Öt perczezel ezelőtt mindent megtudtam. Ön a házi békénket akarja megzavarni és minden kompliment nélkül tolakodik be...

— Bocsánat! hiszen kopogtam.

— Kérem, ne tessék élezni. Én itt feleségestül, gyermekestül békén vagyok és ön egyszerre bombaként jön...

— Sajnálom, ha zavarom...

— Hogy zavar-e bennünket?! Uram, nem látja-e be, hogy nagy kegyetlenség a gyermeket szülőitől elrabolni?

— De az Istenért, hiszen az épenséggel nem az én...

— Szándéka?! Nem, persze... Igen, igen, tudjuk mi már azt!

— ... Nem veszi el leányát, hanem a frigy által fiat nyer. Ugy-e ugy van? Persze, mindenkor kedves kötelességem leend, gyakran drága kincsét, melytől megfosztom, megint visszahozni, ugy-e? Azt hiszi, hogy még sohasem voltam lakodalmon, hogy a vő urak, — hol a vő urak minden haszontalanságukat kitárják, midőn a menyasszony szülei az elválási fájdalmukban majdnem magánkívül voltak. Mi?

— De uram, ez sajnálatos félreértés...

Épen ez az. Sajnálatos félreértés a szülők részéről, kik ily fecsegésben hisznek! Nem! és ha szerencsétlen lányukat ismét szemtől-szembe látják, akkor még az utazási költséget is meg kell fizetniök és tetejében még férje magával hozott váltóit is kell aláírniok.

— Tisztelt uram! családi dolgai igen érdekeseznek látszanak, de...

— De különben keveset törődik vele?! Mi? Persze, hogy keveset! Elviszi a lányt és annyi meg annyi ezer koronát hozzá és ha ezeknek végére járt, ön, vagy a felesége — még kérnek.

— De az Isten szerelmeért, hiszen csak...

— Rabolni akartam... Abból nem lesz semmi. Tán azt hiszi...

— De kérem legalább hallgasson meg...

— Soha, soha életemben, mondom!

— De akkor kérem tessék ezeket...

— Micsoda papirok ezek? Azt hiszi tánkételkedem, hogy vizsgáját letette? Korántsem, tisztelt uram!... Csak tegye azokat ismét félre.

— De engedjen már egyszer szóhoz jutnom, különben törvényre kellene...

— Micsoda?! Még fenyegetni is merészel? Tehát mutassa be magát teljes alakjában! A törvény! Igen, ha a gyermek nagykoru, akkor a szülők akarata ellenére akárki jött-ment karjaiba dobhatja magát! De egyre figyelmeztetni akarom: lányom még csak két év múlva lesz nagykoru!

— De mi az ördög dolga van lányának számláinkkal!

— Szá-á-á-mláival?! De hát kicsoda ön tulajdonképen?

— Én a gázgyár pénztárosa vagyok. A számla 190 korona...

* * *

E közben azonban a szalonban ott ült a fiatal ügyvéd Erzsikével és pompásan mulattak. — Az „ördögös ifjú” minden mellékutat mellőzve, a legrövidebb utat választotta.

ADOMÁK.

Kaszárnyából.

— Altiszt (egy igen sovány rekrutáboz): Hallja, maga ugy néz ki, mint egy tömbnaptár december harminczegyedikén.

*

A bemutatás.

— Ur: Van szerencsém Nagysádnak legjobb barátomat bemutatni.

— Hölgy: De hisz én önt nem is ismerem!

— Ur: Nem tesz semmit, barátom mindjárt engemet is be fog mutatni.

ÁRMÁNYOK HŐSE.

(Regény, egy kötetben.)

Irta: **Inokai Pál.**

(Vége.)

XXXVII. A függöny gördül.

HN bizony édesem, nem izlelgetem! Minek rontsam el a szám ízét ostoba itallal!... Igyál, ha hiszed, használ. Itt van, majd fogom én a poharat! Amália a férje sápadt arcát nézte. Különösen mosolygott.

— Tudod-e, hogy volt egyszer egy hű férj, aki a neje gyógyszerét kiitta, mert a neje borzadt meginni.

— No, és?

— Hát a nő egyszerre meggyógyult, mikor a férjének e nagy áldozatkészségét látta. Meggyőződött igazi szerelmében.

— Oh, elég bolond férj volt az, szivem. No, de ne tartogassam, iszol?

— Hátha arra kérnélek, hogy idd meg helyettem! Bizonytalán én is meggyógyulnék e készsége által!

— Gyermekek kívánság. Ha nem kell, ne idd meg, szivem! — kaczagott.

— Hát nem innád meg csakugyan? Hátha kérnélek?!... Hidd el, rögtön meggyógyulnék.

— Mannel! — kiáltott rá Amália oly erősen, hogy férje dermedve nézte.

— Asszonyom, azt hiszem, inasára fürmedhet ily modorban!...

A grófné egyszerre sirni kezdett.

— Ahá, érzékeny női sziv! Be lágy tudsz te lenni mindjárt, szegény asszony! No, idd meg gyógyszered, nehogy szivbajd kapj.

— Idd ki felét, Mannel! Akarom!

— Akarja, asszonyom!... Micsoda szeszély?!... Én beteg nem vagyok, sem szivbajom nincs! Hahaha!

— Mannel! Te nevetni tudsz? Kigúnyolsz? Oh, mire jutottam?

— No, itt van a jeremiados hölgy! Jaj nekem is.

Felszökve helyéről, egyet futott sebesen a teremben.

Nem látta, hogy a beteg minden erejét megfeszítve, az előtte lévő kis asztal fiókjába nyult. Valamit kivett, a takaró alá rejtette.

XXXVIII. Utolsó jelenet.

— No, Mannel, most már követelem, idd meg e gyógyszernek felét!... Érted, követelem!

Mannel örületesen felkaczagott.

— Grófné, azt hiszem, ez nem is gyógyszer, hanem ön engem meg akar mérgezni!

— Nyomorult! Te jól tudod, hogy csakugyan mérreg!... Nem te adtad Nina kezébe, hogy engem itasson meg vele?!

— Grófné! — ordítá a férj, ökleit összeszorítva, — az ágy elé rohant.

— Te akarsz engem pénzem miatt megmérgezni! Nyomorult kalandor, Bernardo, Ewigstein, Mannel!

— Ah! — Hah! riadozott a férfi, — fogait csattogtatva, — nem félsz asszony, hogy összemorzollak!!...

— Idd ki ezt a mérget, akkor hiszem, hogy Nina vádjai hazugságok!

— Pfüj, egy művelt nő a cselédek pletykája miatt megbolondul!

Hirtelen felkapta a poharat, kidobta mindenestől a nyitott ablakon...

E perczen ott ment el a ház öreg orvosa. Felnézett az ablakra. De ekkor már Mannel visszarohant az ágyhoz.

— Megfojtalak asszony! mondta recsegő hangon és meg akarta rohanni nejét. Már nem látott dühe miatt.

A grófné reszkető, de biztos kézzel vonta ki az előbb odarejtett forgópisztolyt, a hős lebukott, omló vérben haldokolva.

A nő kinyújtá sovány fehér nyakát, nézte, nézte mereven és vad lihegéssel.

— Meghalt!...

Leszállt az ágyról, szédült az erőtlenség miatt, de még is leszállt.

Odament, föléje hajolt.

E pillanatban az öreg orvos, kezében a félig tört méregpohárral, berohant. A komornyik és Friczi szintén, kik nem messze voltak, s hallották a lövést.

— Mi történik itt, nagy ég? — kérde az orvos. Öngyilkos lett talán urunk? Kérde az öreg komornyik.

— Nem, hanem én öltem meg a nyomorultat.

Ez itt Bernardo, a Szeréna egykori elszóktetője, kivel engem megvert az isten. Mondjátok meg Szerénának, meg van boszulva.

Ezzel hirtelen felkapta az asztalon lévő forgópisztolyt.

Percz műve volt, hogy saját mellébe, szívébe lőtt és leesett.

Két napig élt még, és a saját vagyonilletékének felét az Erna milliójával, Szerénának végrendelmenyezte.

Fele vagyonát a szegényekre hagyta.

Szeréna az ügyvéddel és Alojziával a grófné haldokló perceiben érkezett.

Szívéből sajnálta, és siratta: megbocsátott neki mindent, míg Bernardo emlékét örökre gyűlölte.

Nina holttetését a temetés előtti napon vették ki a tóból; éjjel ugrott bele, hogy ki ne szabadithassák.

Egyszerre volt a temetése a grófnééval és csábítójával.

Szeréna minden hű emberét a kastélyba helyezte be, az öreg orvost és gyámját, a derék Kondori ügyvédet, mert nem tagadta önmagától sem, hogy kastélyában annyi megdöbbenő haláleset után egyedül tartózkodni fél.

Pedig nem fog többé innen eltávozni. Elég volt a szomorú vándorló élet. Eddig nem is élvezte a nagyuri hölgyek kényelmét, amelyhez születésénél fogva joga volt.

Illedelemből gyászt vett föl mostohájáért, de ha bár sajnálta is a boldogtalannak ily kimulását, benne mégis csak a gyűlölködő mostoha hunyt el. Sokáig nem sirathatta.

Ninát sajnálta legjobban... A szegény leány meghagyta Pálinének, hogy hátrahagyott üzenetét mondja el Szeréna grófnőnek, mely e pár szóból állt:

— Kivánja, hogy legyen boldog a grófhölgy és olykor emlékezzék meg a szegény Nináról.

Tudta Szeréna, hogy Ninának lehetett valami része az utolsó jelenetek előidőzésében; az öreg orvos mesélte, hogy milyen méreg-anyagtól nedves poharat dobott ki a festő az ablakon, ő meg is lelte az afféle mérget tartalmazott rózsaszínű kis dobozt az Amália asztalán.

Mi ment ott végbe a férj és nő közt, csak szakgatott, kevés szóval mondta el Amália az orvosnak.

Lassan, de teljesen visszanyerte Szeréna a lelki nyugalmat.

Huszöntéves hölgy még sok időre boldog lehet, ezzel deritgette Alojzia. A jó kisasszonyt magánál tartotta, s felismerve szép tulajdonait, barátnői szeretettel, bizalommal ajándékozta meg.

A gyásznak leteltével élénkebb lett a kastély. Szabad lett hangosabban beszélni, egy-egy keveset nevetni.

Igazat mondva, az úrnő után nem busult a cselédség. Senkinek sem tetszett férj választása, mert Mannel ur miatt férjgyűlölők lettek.

Szidták inkább, hogy gonosz inasa által elpusztította a kis Ernát, mert Amália maga elmondta férje gonoszságát a plébánosnak és az öreg orvosnak mielőtt meghalt.

~ Virágok közt. ~

(Pályamunka.)

*Az üvegház ékessége: szépséges kamélia,
Gyönyörködnekn bájaiban, oh, de nincsen illata!
És így nem bír vonzerővel, hogy úrnője öntözze,
S még kevésbé, hogy hajába, vagy keblére feltűzze.*

*Menjünk tovább, rózsakertben, itt van ám már illatár!
Boldog az, ki egy illatos, szép rózsára rátalál;
Oh, de amint leszakítja, jól megszúrja a tövis,
Hiány nélkül semmi sincsen, s így hibás a rózsza is.*

*A szabad rét szép virága, a szelid kis ibolya,
Rejtőzve él, s már messziről elárulja illata,
Milyen bájos, szerény, s nem bánt, hogyha leszedjük,
Ezt a szép tulajdonait örömtelven élvezzük.*

*Hát ott mi van az árnyékba? Kis gyöngyvirág fehérlik!
Szerényen meghúzza magát, s mégis hogyan feltűnik,
Menjünk oda! szedjük sokat, oh, mily szépek, kedvesek!
Ibolyáva! egy csokorba oly jól összeillenek.*

*Bírálotkat hívtam össze, mit fognak majd mondani?
Kérem szépen, tessék hát a virágokra szavazni:
Szól az első — a szép úrnő, — kaméliavirágom,
Ah, de mivel nincs illata, győztesnek nem mondhatom.*

*A másik, a kertész, így szól: „Rózsáim büszkeségem,
De szúró tövise miatt nem lehet megneveznem.“
Harmadik, a pásztor, mondá: „Gyöngyvirág és ibolya
Rétnek szelid virágai, legyenek megválasztva!”*

*S így a többi bírálótól, e szó elfogadtatott:
A két igénytelen virág így lett a kiválasztott.
Az a szép kis kék ibolya, mint szerénység jelképe,
S mint a tiszta ártatlanság, a gyöngyvirág hősziene!*

*S így hasonló az értelem a fiatal hölgyeknél:
Többet ér a jó tulajdon, minden külső szépségnél.
Ha ártatlan, s nemesszívű, szerény, mint az ibolya,
Öt illeti a dicséret, s a szeretet szép szava.*

Jablonszky Jolántha.

Csevegés a „szerkesztőségben.”

Ferencz! Róbert! Hozzák be a szerkesztőségbe „Európa” összes székeit.

A világ leghatalmasabb vendégei érkeztek irodalmi műhelyembe, t. i.: az előfizetők.

Igen kedves előfizetőim, a ti kezetekben van le-téve minden lap sorsa. Ha „vagytok”, akkor „virul”, ha „fogytok”, akkor sirját ássátok.

Az alsós kalábriászbán is az a lehangosabb, akinél „vannak”.

Nos! Csücsüljete le, édeseim. Mit akarsz, te kis göndörfejű leánykám! Hogy az ablakokat tegyem be, zakatol a sok gép?

Hiszen ez a gépzakatozás a világ legszebb zenéje. Ezen készül a ti lapotok, ez örökíti meg a ti papirra vetett gondolataitokat.

És most nézzetek körül az én kis irodalmi műhelyemben.

Hogy ez a Himalája-hegy ott papirból micsoda?

— Nem a Himalája ez, hanem a *mai postával* érkezett „előfizetők postája”.

— Ilyen sok egy napon?

— Biz ugy! Naponta hoz a postás ily garmadával és mégis oly türelmetlenek vagytok, édeseim, ha egy-két hétig várni kell, míg a sor rá kerül; pedig olyan szép rendet lehetne tartani, ha mindenki csak egyet és azt is rövidebbre szabva küldene hetenkint! akkor mind azonnal nyomdafestéket láthatna.

Recsegés, ropogás, sikoltozás, rrrrcsescs! jajajajjj!

— Mi történt ott?

— Benyomtam a szekrény ajtaját, reámdült az a sok kézirat és most nem tudok kiszabadulni! Segitsetek!

— Igazi szellem-sirbolt. Ez a pár száz kézirat, mind elfogadott, jó novella, vers. Látjátok, édeseim, annyi van, hogy majd agyonütötte a mi kedves, okos, kis csacsogónkat és mégis az én vén fejemet puffölíték, hogy miért nem adom le mind egyszerre, egy lapban? Pedig lel-kemre! egyedüli, czélom kedvetekre járni, cselekedni!

— Mit beszélsz te kis pizém? Hogy én most mórest prédikálok? Nohát csak te hallgass, mert te, édes kis kinzóm, a talánymegfejtést oly későn küldöd be, mikor már az új lap ki van nyomva, azután a tüskés bajszomat tépázod meg, hogy nem volt neved kinyomtatva.

— Hogy ne fogjam rád a más hibáját, hanem beszéljek a „*Nők az irodalomban*” új vállalatunkról?

Csak annyit mondhatok, akkor adhatom ki ezt a sok költséggel járó művet, ha kellő számban jelentkeznek előfizetők és előfizetőgyűjtők.

Idáig jelentkeztek gyűjtésre: Markovits Rezsín, Losonczy Mariska, Csillag Matild, Kritsa Róza, Beksics Gusztávné, Péterfy Tamás, Dura Máté, Kreisler Ignác, Nagyvárady Myra, V. Gaál Karolin. Még kevés a szám, várom a többi jelentkezését.

És most, édes hölgyikéim és uraim, egy nagy kérésem vagyon. Nyílt titok, hogy minél több előfizetője van egy lapnak, annál szebben, díszesebben, tartalmasabban lehet azt kiállítani. Nem kérek sem sokat — sem lehetlent. Most július hó 1-én új előfizetési negyed kezdődik. Mindenkinek van oly ismeret-köre, melyből legalább *egy új előfizetőt mindenki könnyű szerrel szerezhet.*

Ha a lap minden előfizetője csak egy-egy új előfizetőt szerez, akkor én kötelezem magam, igen kellemes alakban viszonzni a fáradságot.

Ugy-e megteszik? Pá! Viszontlátásra!

Matyi.

KÉPEINKHEZ.

A gólya meséje. Az öreg dajka meséje, mely a féltett ártatlanság és tudatlanság naiv fegyvereivel őrzi a női erényt évezredről-évezredre, örökségkép hárul át az emberiségre. Ott van a gólya meséje, minden bölcső mellett, míg szét nem tépi az első hosszuruha felvevése.

Képünk kedves alakban rögzíti elénk a három apró leánykának a dajka meséje által felajzott fantáziáját. Ők ott látják repülni felettük a gólya nénit és epedve tárják elé apró kőtenykeiket, hogy a „kis testvérkét” odaadja nekik.

De a tudákos gólya néni csak lemosolyog a magasból és kerepeli feléjük: *ti még várjatok!*

Sok is az áldásból! A családi boldogság zománca a gyermek. Valódi Isten áldása. Igen ám! de mikor egy szegény erdésznek már öt aprósága van és haza kerülésében azzal lepik meg, hogy „egyszerre kettő”, akkor szegénynek bánat repül örömebe és felsóhajt: „Sok is az áldásból!”

A 23. számban közölt rejtvény helyes megfejtése:

„Kétszer nyílik az akácza virága.”

Helyesen megfejtették:

Gönczy Szerénke, Kardos Paula, Tóthné-Kálmán Gizella, Táller Vilma, Táller Gizella, Frank Erzsébet, Szücs Ida és Mariska, Lakner Mariska, Lakner Margit, Császár Eszter, Goda Jolán, Boros Ilonka, Csillag Matild, Doroghy Kornélia, Buday Sándorné, Reichmann Vilma, Dezséri Bachó Imréné, Steiner Etelka, Rónai Istvánné, Telbisz Lázár, Toldy János, Guttmann Gizella, Zékány Tivadar, Lászer Mariska, Jablonszky Jolántha, Stand Hedvig, Stirling Anna, Fekete Péter, Dávid Béla, Dienes Ferenczné, Klein Iduska, Schultheisz Terus, Kövály Jánosné, Mucsi Vincze, Steingötter Károly, Kreisler Ignác, Röthlich Mariska, Szentgály Jenő, Király Sándorné, (Nem huzattak) Mandel Piroksa, Szücs Istvánné, Erdei Juczika, Glaser István, Szabó Imre, Tolnay Sz. Szeréna, Gyurkovics Antónia, Petz Jánosné, Szabó Paula, Szendrey Ilonka, Huszthy Kálmánné, Markovics Rezsín, Reszler Irén, Zudar Rezsóné, Szücs Mariska és Jolán, Zecses János, Frigyesy Barnáné, Árokszállásy János, Ösztreicher Sarolta, Wurmfeld Albertné. **Eördögh Jolánka**, Strohmayr Irén, Dala Lajos, Schwartz Lenke, Hike Luiza, Laufer Frigyesné, Holländer Dezső, Kósa Erzsike, Pecha Teréz, Urbán Erzsike, Pollák Szidónia, Szankulics Lászlóné, Fränkel Berta, Zoór Böske, Bitter Mariska, 3247. számú előfizető, Devits Katinka, Kritsa Róza, P. Kiss János, Baka Ilonka, Losonczy Mariska, Kolovrát Leonta, Viola József, Toronszky Irén, Csorba Leona, Grünfeld Janka, Magyar Lajosné, Varga Emilia, Vitályos Róza, Éhn Margit, **Schäffer Vilmosné**, Ónody Szücs Gusztáv, Csatáry Juliska, Törökné Jeney Róza, Erdei Sárka, Löwy Gizella, Schenkner Irénke, Kukla Magdolna, Prokopius Sándor, Koós Gábor, Pfaff Vilma, Ifj. Császár Antal (kettőt), Veress Valéria, Mihályfy Irén, Klein Adél, Moldován Anna, Hauser Janka, Szabó Lenke, Stansits Ödön, Neubauer Katicza, Robitsek Béla, Weisz Károlyné.

A megejtett sorshuzásnál **Eördögh Jolánka** kisasszony és **Schäffer Vilmosné** úrnő nevét huzzuk ki nyerőknek, kiknek egy-egy emlékkönyvet küldött kiadóhivatalunk.

A SZERKESZTŐ POSTÁJA.

Kovács J. Kedves figyelmét igen köszönjük. — **G. F.** A rejtvény jó. — **R. Ilonka.** Pályázik és sorra kerül. Szívvel üdvözljük. — **A. G.** Csupa kedves dolgozók, de türelmet kérjük a túlsok pályamunka leköléséig. — „**Gyorsan, gyorsan...** a papirkosárba! — „**Lehet — szabad!**” Önnel ezt megírni lehetett, de nekünk ily gyenge dolgot lekölözni nem szabad. — „**Szerelmes levelek!**” Köszönettel vettük. — **Az arany szabadság.** Nagyon is rövid. — **G. D. Mór.** Mind közölve lesz. — **Böszörményi.** Gyenge.